

Gana i set

Miquel Gil. Foto: Juan Miguel Morales

Ja ho va dir ahir un agent de la Guàrdia Civil davant d'un jutge: el temps és relatiu. Sigui com sigui, més de set anys sense un disc nou de **Miquel Gil** és molt de temps. Els seus seguidors hem passat gana i set. I tot i que s'ha fet llarg esperar, la part bona és que *Geometries* (Temps Record, 2019) és -com a mínim- a l'altura dels millors discos del cantautor de Catarroja. Hi ha hagut una sedimentació, una maduració natural o com en vulgueu dir... A una cançó tan rodona i daurada com "Llei horària", que obre l'àlbum amb una elegància infinita, només s'hi arriba fent moltes voltes.

La llibertat, l'anarquia i la intuïció amb què **Miquel Gil** tracta la música d'arrel ens fa pensar en aquella cita de Julio Cortázar amagada al llibret d'un dels seus treballs: *Pureza? Puré... za!* També **Pau Figueres** ha plasmat una frase semblant a la carpeta del seu *Nada nuevo bajo el sol*: "La puresa és una mentida". El que és veritat és que vaig escoltant *Geometries* i sento la mateixa alenada d'aire fresc que va suposar la publicació d'*Orgànic* (Sonifolk, 2001) en la nostra música. Molts ingredients és mantenen. Per descomptat, la veu terrosa i reconeixible del nostre músic, però també el catàleg d'instruments de doble canya i doble corda que va desplegant **Eduard Navarro** per encaixar el repertori en un inequívoc marc mediterrani.

I també els versos del poeta de capçalera, **Enric Casasses**, mestre en l'art de fer xocar mots per despertar sensacions sorprenents. I els de **Vicent Andrés Estellés**, que fuig de la solemnitat i abraça la realitat amb una força que esborrona. La seva "Mort petita", que **Miquel Gil** ha dut pels camins del *reggae*, resulta la peça més lluminosa i vital del disc. I els de **Joanjo Garcia**, autor de "#Copla42", en què irromp la veu col·lectiva i el sentit social, tal com sonava fa quaranta anys amb **Al Tall** a *Quan el mal ve d'Almansa...* 'Pa per a qui tinga gana, aigua per qui tinga set (...) Hem triat bé la revolta i no ens fan por els botxins'... I d'**Imma Mànyez**, canta: 'Terra, serem terra i ho serem tot'.

També té moments en què la música se'n va com una tempesta cap al nord de l'Àfrica amb alegria gnaua, i fins i tot hi ha una lletra tradicional ambientada per Ivan X en un folk electrònic que recorda una de les referències i debilitats de **Miquel Gil**, la grega **Kristi Stassinopoulou**.

Miquel Gil presentarà *Geometries* aquest dijous 21 de març al Palau de la Música de València. L'endemà, divendres 22 de març, al CAT de Barcelona, en el marc dels festivals Tradicionàrius i Barnasants. I més endavant, el 16 de juny, tornarà a un escenari que va ser clau en la formació de la seva música actual: el FIMPT de Vilanova i la Geltrú.